

Vision # 1 “My first Vision” (Dec. 1844)

Date of dream: “Up to December, 1844,” (EW 13)

Place of dream: Currently uncertain

Theme: Gods people travel on narrow path to heaven

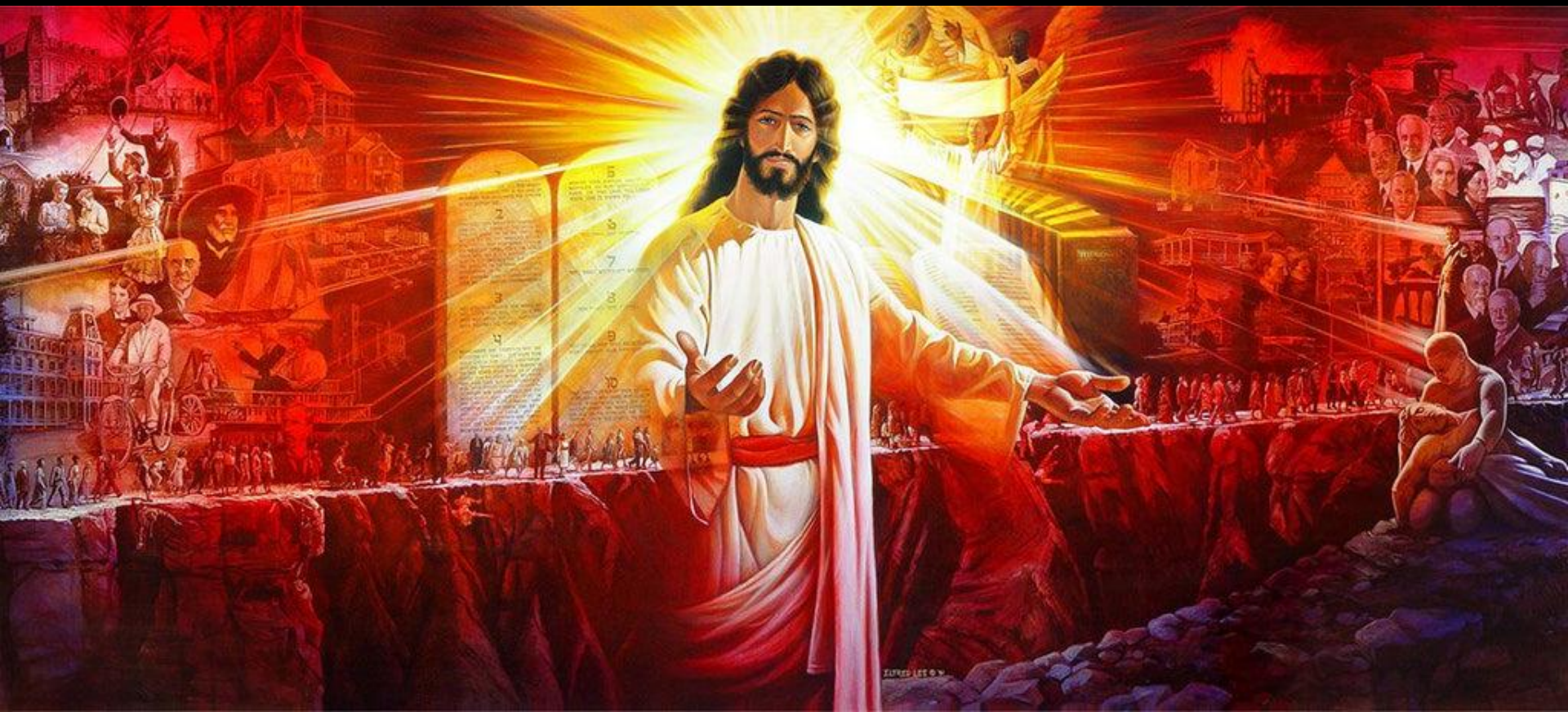
Standard text: EW 13-20

First time published: In “A Letter from Sister Harmon” in *Day-Star* (Dec. 20, 1845); cf. EW 297.

ANDREWS UNIVERSITY
CENTER FOR ADVENTIST RESEARCH

ALFRED LESO

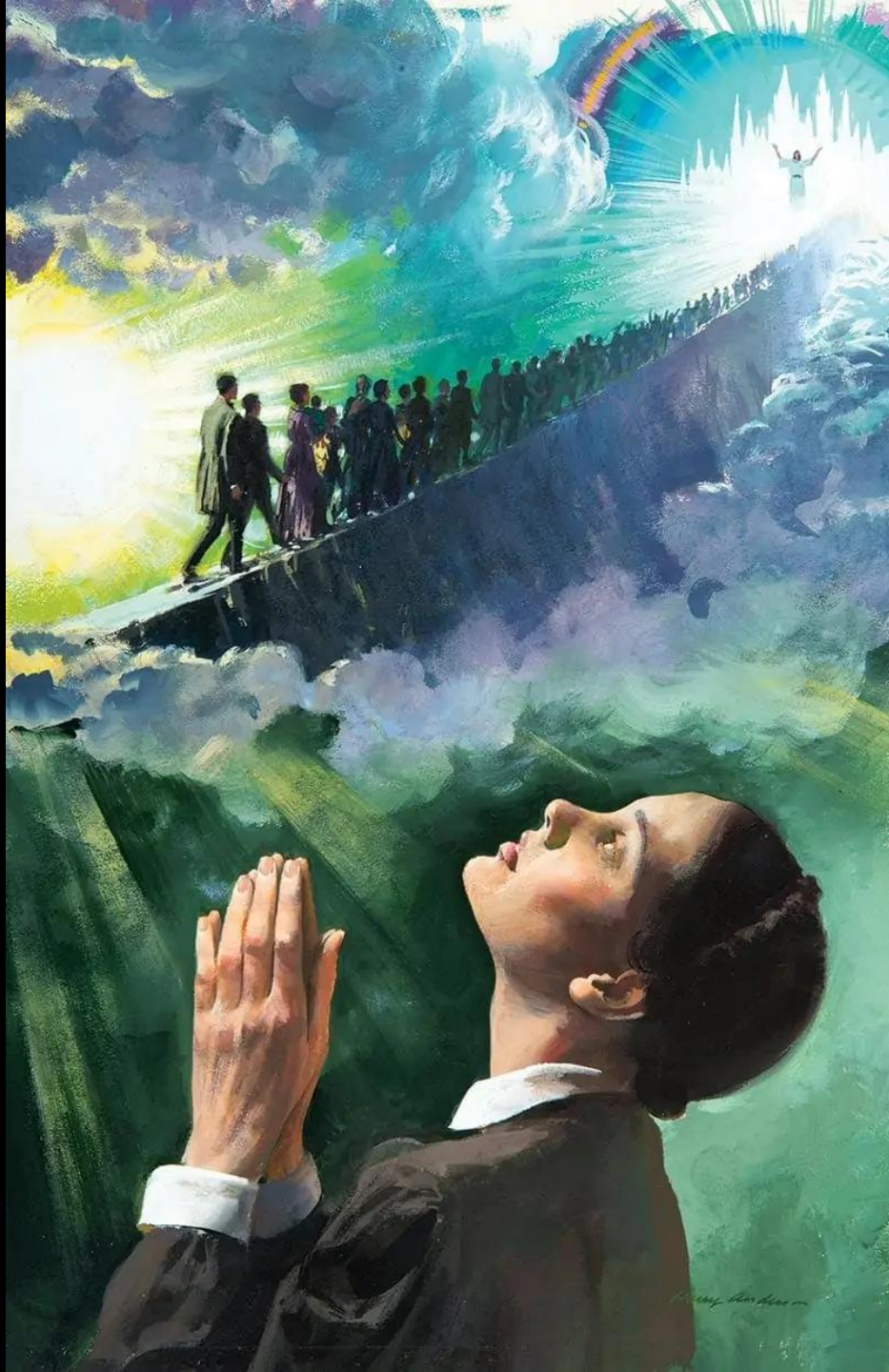

Gud har vist meg adventfolkets ferd til Den hellige stad, og den rike belønningen de, som venter på at deres herre skal komme tilbake fra bryllupet, ville få. Derfor er det min plikt å gi en kort beskrivelse av hva Gud har åpenbart for meg. De kjære hellige vil gå gjennom mange prøvelser. Men våre små lidelser, som bare varer et øyeblikk, vil føre til en større og evig herlighet, mens vi ikke ser på de ting som kan sees, for de ting som kan sees er midlertidige, mens de ting som ikke kan sees er evige. Jeg har forsøkt å komme tilbake med en oppmuntrende rapport og noen få druer fra det himmelske Kanaan, som mange vil steine meg for, på samme måte som menigheten ville steine Kaleb og Josva for deres rapport (4.Mos.14,10). Men jeg kunngjør dere, mine brødre og søstre i Herren, det er et godt land, og vi er fullt ut i stand til å gå opp og ta det i eie.

(8) Mens jeg ba ved familiealteret kom Den Hellige Ånd over meg, og jeg syntes å stige høyere og høyere opp, langt over denne mørke verden. Jeg snudde meg for å se hvor adventfolket var i verden, men kunne ikke se det. Da sa en stemme til meg: "Se på nytt og løft blikket høyere." Da løftet jeg blikket og så en smal sti, som lå høyt over jorden. Adventfolket gikk på denne stien til staden, som lå ved slutten av stien. Et klart lys skinte bak dem, ved begynnelsen av stien. En engel fortalte at det var midnattsropet. Dette lyset skinte langs hele stien og opplyste den, så de ikke skulle snuble. Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til staden, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at staden var langt borte. De hadde ventet å være fremme for lenge siden. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin majestetiske høyre arm, og fra armen kom et lys som bølget over adventfolket, og de ropte: "Halleluja." Andre avviste lyset bak seg og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt. Lyset bak disse sloknet, og de ble omhyllt av et fullstendig mørke. De snublet og mistet stien og Jesus av synet, og falt ned fra stien og til den mørke, og onde verden nedenunder. Snart hørte vi Guds røst, som lød som mange vann og som forkynte dagen og timen for Jesu komme. De levende hellige, 144 000 i tallet, kjente og forstod røsten, mens de ugudelige trodde det var torden og jordskjelv. Da Gud kunngjorde dagen og timen, utøste han Den Hellige Ånd over oss, og våre ansikter begynte å lyse og skinne av Guds herlighet, som Mose ansikt gjorde da han kom ned fra Sinaifjellet. [rett](#)

(8) Alle de 144 000 var besejlet og fullkomment forenet. På pannene deres sto det skrevet: "Gud, Det nye Jerusalem." Der bar de også en herlig stjerne, som inneholdt Jesu nye navn. På grunn av vår lykkelige, hellige tilstand ble de ugudelige rasende. De ville legge hånd på oss og kaste oss i fengsel med makt. Men da løftet vi hånden i Herrens navn, og de falt hjelpeløse til jorden. Da visste Satans synagoge at Gud hadde elsket oss som kunne vaske hverandres føtter og hilse søsken med et hellig kyss, og de tilbad ved våre føtter. [rett](#)

(9)Snart ble våre blikk vendt mot øst, for en liten mørk sky hadde vist seg, omtrent halvparten så stor som en manns hånd. Vi visste alle at dette var Menneskesønnens tegn. I ærbødig stillhet betraktet vi skyen etter hvert som den kom nærmere og ble lysere, og stadig herligere, inntil den ble til en stor hvit sky. Bunnen så ut som ild. En regnbue var spent over skyen. Ti tusen engler omgav den, og de sang en svært vakker sang. På skyen satt Menneskesønnen. Håret hans var hvitt og falt ned på skuldrene i bølger. På hodet hadde han mange kroner. Hans føtter så ut som ild. Han holdt en skarp sigd i sin høyre hånd og en sølvtrumpet i sin venstre. Øynene var som flammende ild. De så tvers igjennom hans barn. Da bleknet alle, og ansiktene til dem som hadde forkastet Gud, mørknet. Da utbrøt vi: "Hvem vil kunne bestå? Er min kledning uten flekk og lyte?" Englene holdt opp å synge, og en stund rådet en fryktelig stillhet, inntil Jesus sa: "De som har rene hender og hjerter, vil bestå. Min nåde er nok for dere." Ved lyden av disse ordene lyste ansiktene våre opp, og alle ble fylt med glede. Englene slo an en tone høyere og fortsatte å synge, mens skyen kom enda nærmere jorden. [rett](#)

(9) Jesu sølvtrumpet lød mens han nærmet seg på skyen, som var omgitt av flammende ild. Han så ned på gravene til de sovende hellige, løftet sine øyne og hender opp mot himmelen og ropte: "Våkne opp! våkne opp! våkne opp! dere som sover i støvet, og stå opp." Da kom det et mektig jordskjelv. Gravene åpnet seg, og de døde kom opp ikledd udødelighet. De 144 000 ropte: "Halleluja!", da de gjenkjente sine venner som døden hadde revet bort fra dem, og i samme øyeblikk ble vi forvandlet og løftet opp sammen med dem for å møte Herren i luften. [rett](#)

(9) Sammen gikk vi opp på skyen. I syv dager reiste vi til vi kom til glasshavet. Der tok Jesus kronene og satte dem på våre hoder med sin egen høyre hånd. Han gav oss harper av gull og seierspalmer. Her på glasshavet stod de 144000 i en perfekt firkant. Noen av dem hadde meget strålende kroner, andre ikke fullt så strålende. Noen kroner var fulle av stjerner, mens andre bare hadde noen få. Alle var helt tilfreds med kronene sine. Samtlige var kledd i en herlig hvit kappe som gikk fra skuldrene til føttene. Engler omgav oss på alle kanter, mens vi marsjerte over glasshavet til stadens port. Jesus løftet sin mektige, majestetiske arm og la den på perleporten, åpnet den på sine glitrende hengsler og sa til oss: "Kom inn, dere som har tvettet deres klær i mitt blod og stått fast på min sannhet." Vi marsjerte inn og følte at vi hørte hjemme der. [rett](#)

(10) Her så vi livets tre og Guds trone. Ut fra tronen strømmet en elv av rent vann, og på begge sider av elven" stod livets tre. På den ene siden av elven var det en stamme, og på den andre siden også en stamme. Begge var av rent, gjennomsiktig gull. Først trodde jeg at jeg så to trær. Jeg så en gang til og så at de var vokst sammen i toppen. Livets tre stod således på begge sider av livets elv. Grenene bøyde seg ned over stedet der vi stod, og frukten så praktfull ut. Den så ut som gull blandet med sølv. [rett](#)

(10) Vi satte oss ned under treet for å beundre alt det vakre rundt oss, da brødrene Fitchog Stocknan, som hadde forkynt budskapet om riket, og som Gud hadde lagt i graven for å frelse, kom bort til oss. De spurte hva vi hadde gjennomgått mens de hadde sovet. Vi forsøkte å komme på våre tyngste prøvelser, men de så så små ut sammenlignet med den mye større og evige herligheten som omgav oss, at vi ikke fikk oss til å nevne dem. Isteden ropte vi: "Halleluja, himmelen er allikevel billig!" og vi spilte på våre herlige harper så det runget gjennom himmelens hvelvinger. Og mens vi så på all herligheten der, ble oppmerksomheten vendt opp mot noe som lignet på sølv. Jeg spurte Jesus om han kunne vise meg hva som var der inne. Et øyeblikk etter fløy vi opp dit og gikk inn. Og der så vi gode gamle fader Abraham, Isak, Jakob, Noah, Daniel og flere andre som dem. Jeg så også et forheng med en tung sølv og gullrand nederst. Den var svært vakker. Jeg spurte Jesus om hva som var innenfor dette forhenget. Da løftet han det med sin høyre arm og ba meg se etter. Der så jeg en herlig ark, dekket med rent gull, og den hadde en herlig kant eller rand som minnet om kronene til Jesus. På hver ende av arken satt det to skinnende engler med vingene bredt utover arken. De satt og så ned med ansiktene vendt mot hverandre. I selve arken, under englevingene, stod en gullskål med gulaktig manna, og jeg så også en stav der som både hadde knopper, blomst og frukt. Jesus sa at det var Arons stav. Videre så jeg to lange gullstenger som det hang sølvtau på, og på disse tauene hang de herligste druer. En enkel drueklase var større enn en mann kunne bære. Jeg så Jesus gikk opp og tok av mannaen, druene, mandlene og granateplene og bar dem ned til staden, der han la dem på nattverds bordet. Jeg strakte meg for å se hvor mye han hadde tatt, men det var like mye tilbake. Vi ropte: "Halleluja, Amen!" [rett](#)

(11) Med Jesus som vår anfører steg vi ned fra staden til denne jorden, til et stort og mektig fjell, som ikke kunne bære vekten av Jesus, slik at det delte seg og ble til en mektig slette. Da vendte vi blikket opp og så Den store stad, med tolv grunnvoller og tolv porter, tre på hver side og en engel ved hver port. Vi utbrøt: "Staden, den store staden, se den kommer, den kommer ned fra himmelen fra Gud," og den kom ned til det stedet hvor vi stod. Så begynte vi å utforske de vakre tingene utenfor staden. Der så jeg de skjønneste hus som så ut som om de var laget av sølv. Fundamentet var fire søyler som var utsmykket med perler. De så meget vakre ut. Dette kommer til å bli de helliges boliger. I hvert hus var det en hylle av gull. Jeg så mange av de hellige gå inn i husene, ta av seg de glitrende kronene sine og legge dem på hyllen. Deretter gikk de ut på markene ved husene for å gjøre noe med jorden. Ikke slik som vi gjør her på jorden, nei, nei. Et herlig lys skinte rundt hodene deres, og hele tiden jublet de og priste Gud. [rett](#)

(11)Jeg så en annen mark, hvor det vokste alle slags blomster. Da jeg plukket dem utbrøt jeg: "De kommer aldri til å visne." Deretter så jeg en mark med høyt gress, som så meget vakkert ut. Det så ut som levende grønt, med et gjenskinn av sølv og gull i, der det stolt vaiet til kong Jesu ære. Så kom vi til en annen mark full av alle slags dyr: løver, lam, leoparder og ulver. Alle levde sammen i fullkommen hannoni. Vi gikk gjennom flokken, som fulgte fredsommelig etter oss. Så kom vi til en skog, ikke lik de mørke skogene vi har her, nei, nei. Denne var lys og meget vakker. Grenene på trærne vaiet frem og tilbake, og vi utbrøt: "Vi kan bo trygt i villmarken og sove i skogene". Vi gikk gjennom skogen, for vi var på vei til Sions berg. [rett](#)

(12)Da vi hadde gått et stykke videre, møtte vi en gruppe som også beundret stedets skjønnhet. Jeg la merke til en rød rand på klærne deres. Kronene var strålende. Klesdrakten var blendende hvit. Da vi hilste på dem, spurte jeg Jesus hvem de var. Han sa at de var martyrer som hadde blitt drept for hans skyld. Sammen med dem var det utallige små barn. De hadde også en rød rand på klærne sine. Sions berg var like foran oss. På toppen av berget stod et strålende tempel, og rundt det var det syv andre fjell, hvor det vokste roser og liljer. Jeg så de små klatre, eller hvis de foretrakk det, bruke de små vingene sine og fly opp til fjelltoppene og plukke blomstene som aldri visnet. Rundt templet vokste alle slags trær som forskjønnet omgivelsene: buksbom, grantrær, furutrær, oljetrær, myrtetrær, granatepletrær og fikentrær. De bøyde seg under vekten av sine modne frukter. Alt dette gjorde stedet overmåte herlig. Da vi var i ferd med å gå inn i det hellige templet, hevet Jesus sin kjærlige stemme og sa: "Bare de 144 000 går inn her," og vi ropte: "Halleluja." [rett](#)

(12) Dette templet var bygget på syv søyler, som var av gjennomsiktig gull og utsmykket med de skjønneste perler. De vakre tingene som jeg så der kan jeg ikke beskrive. Å, om jeg bare kunne tale Kanaans språk, da kunne jeg fortelle om en bedre verdens herlighet. Der så jeg stentavlene, hvor navnene på de 144000 var innskrevet i gullbokstaver. Etter at vi hadde beundret templets herlighet gikk vi ut av det, og Jesus forlot oss og drog til staden. Snart hørte vi igjen hans kjærlige stemme som sa: "Kom, mitt folk, dere har kommet ut av en stor trengsel, gjort min vilje og lidd for min skyld. Kom inn til måltidet, for jeg vil binde om meg og servere dere." Vi ropte: "Halleluja, herlighet!" og gikk inn i staden. Og der så jeg et bord av rent sølv. Det var mange kilometer langt, men allikevel kunne vi se hele bordet. Jeg så frukten fra livets tre, manna, mandler, fikener, granatepler, druer og mange andre slags frukter. Jeg ba Jesus om å få smake på frukten. Han sa: "ikke nå. De som spiser av dette landets frukt, vender aldri tilbake til jorden igjen. Men om en liten stund, hvis du forblir trofast, skal du både spise av frukten på livets tre og drikke vannet fra kilden." Og han sa: "Du må gå tilbake til jorden og fortelle andre hva jeg har åpenbart for deg." Så brakte en engel meg forsiktig ned til denne mørke verden. Noen ganger tror jeg ikke jeg klarer å holde ut å være her lenger. Alt på jorden ser så trist ut. Jeg føler meg svært ensom her, for jeg har sett et bedre land. "Å, om jeg hadde vinger som duen! Da ville jeg fly bort og finne meg et sted å bo." Salme 55,7. [rett](#)

(13)Etter at jeg kom ut av synet, var alt blitt så forandret. Et mørke lå over alt jeg så. Å, så mørk denne verden virket på meg. Jeg gråt da jeg fant meg selv her, og jeg lengtet hjem. Jeg hadde sett en bedre verden, og det hadde ødelagt denne for meg. Jeg fortalte synet til vår lille krets i Portland, som fullt og helt trodde det var fra Gud. Det var en mektig tid. Evighetens alvor hvilte over oss. Omtrent en uke senere gav Herren meg et annet syn, og viste meg de prøvelser jeg måtte gå igjennom. Jeg måtte gå og fortelle til andre det han hadde åpenbart for meg, og jeg ville møte stor motstand og lide sjelekval ved å gjøre det. Men engelen sa: "Guds nåde er tilstrekkelig for deg. Han vil holde deg oppe." [rett](#)

(13)Etter at jeg kom ut av dette synet, var jeg svært urolig. Helsen min var meget dårlig, og jeg var bare sytten år gammel. Jeg visste at mange hadde falt på grunn av selvopphøyelse. Hvis jeg på noen måte opphøyet meg selv, visste jeg at Gud ville forlate meg. Da ville jeg uten tvil gå fortapt. Jeg gikk til Gud i bønn og ba om at byrden måtte bli lagt på en annen. jeg følte at jeg ikke ville klare å bære den. Jeg lå lenge på mine knær, men alt lys jeg fikk var: "Fortell andre hva jeg har åpenbart for deg". [rett](#)

